

Колонізатор
Сергій Залевський

Макс Шнітке #6

Розгорнувши верф, корпорація «М.Ш.Тех» починає своє зростання і розвиток – створення носіїв «ШІ Колонія» справа складна і дорога. Але окрім кредитів, потрібні зародки Колоній, і Макс вирушає на пошуки таких істот в місця битв предків людства і агресора з іншої галактики. Пошуки виявляються дуже успішними, і незабаром флот корпорації різко зростає в кількості і потужності – тепер можна подумати і про кредити, адже будувати велетенські кораблі справа зовсім не дешева. Але можна також подумати і про тих, що вирвав тебе із звичного оточення багато років тому на Землі – можна відвідати рабовласників, спробувати взнати шлях до Землі. Багато чого можна з таким флотом – що вибере Макс і його соратники по корпорації?

Сергій Залевський

Колонізатор

Глава 1

Парочку Шнітке Лакі виявила неподалік в маленькому закладі швидкого харчування: чоловік відкинувся в кріслі, видивляючись щось цікаве для себе на стелі закладу, в той час, як його супутниця поглинала якийсь великий кольоровий десерт, активно працюючи ложечкою, акуратно її при цьому облизуючи, закотивши очі – мабуть було смачно.

– О! А фось і нафа фофруга! – пожвавилася вона, побачивши Лакіру, що щойно увійшла, намагаючись привітатися з набитим ротом – замов собі що-небудь, наш чоловік заплатить, хі-хі – пустотливо подивилася на Макса, який з цікавістю розглядав блондинку – тій стало навіть трохи незручно від такого безцеремонного огляду.

– Так-так, Лакі, питання серйозне, так що потрібно підкріпитися – весело кивнув головою шахтар – чоловік заплатить.

Потім уся компанія ще хвилин десять сиділа мовчки: дівчата поглинали свої солодощі, а їх кавалер дивився на усіх по черзі – Юлі, Лакіру і стелю, потягуючи із склянки якийсь яскраво-зелений напій з бульбашками.

– Гаразд – вирішив перейти до суті питання фахівець – я в курсі усіх ваших розмов про мене і наші взаємовідносини, і оскільки моя дружина залишає вибір за мною, то я хочу запитати тебе Лакі: ти дійсно хочеш зв'язати свою долю з нашою?

– Гм,... так прямо. – трохи зніяковіла блондинка від натиску – ... несподівано, я б хотіла це обговорити спочатку.

– Ну, ось давай і обговоримо – продовжував Макс – дивися, я тобі змалюю, на що ти хочеш підписатися. Там, де ми житимемо декілька найближчих років, людей дуже мало: менше сотні, крім того, усі живуть парами – так було задумано, оскільки поруч нікого і нічого немає. Немає планети, куди можна спуститися на курорт, наприклад, якщо набридне сидіти на станції, станції теж там немає – немає нікого окрім цього маленького колективу, і ми з Юлі входимо до цього числа, яке я тобі назвав. Це перше застереження, і ось друге: це, швидше питання до тебе – що ти там робитимеш цих декілька років – продавати там нічого і нікому, а байдкувати тобі самій дуже скоро набридне. Подумай про це, розваг буде трохи, і усі вони не відрізняються різноманітністю.

– Не знаю, Макс – засмучено наморщила лобик блондинка – мене питання роботи якось не займало, якщо чесно, я хотіла зв'язати своє життя з тобою. Я це зрозуміла кілька років тому, коли ми з Юлі згадували про тебе і той час, коли ти був з нами поруч. А продавати мені вже набридло,... може, я перекваліфікуюся в кого-небудь іншого – наплювати на ці бази та імпланти – набридло все!

– Зрозуміло – задоволено кивнув головою технолог – значить ти з нами. Офіційну пропозицію я тобі зроблю трохи пізніше,... потрібно кільця купити, хто ж знав, що все так обернеться, потім і документи оформимо.

– А що ще за кільця? – зацікавилася блондинка – перший раз про таке чую, що це таке, звичай якийсь чи що?

– Ось, йди сюди і подивися – поманила до себе Юлі – у Макса на планеті такий порядок: коли чоловік пропонує жінці стати його законною дружиною, він одягає їй кільце на палець, якщо вона згодна. Ось у мене одне, а у нього інше.

– Ой, воно живе – здивовано відреагувала Лакі, доторкнувшись до симбіонту на пальці у рудої – той змінив колір на білий і пару разів покрутився навкруги. Я теж таке хочу!

– Таке не вийде – засмутив її чоловік – ці змійки живуть парами і продаються парами, а мені другої одягати на руки не можна – виробник забороняє. Але я щось придумаю таке

красиве, не засмучуйся – додав він, розглядаючи скривджене обличчя блондинки – або можеш сама щось вибрати для нас з тобою,... хоча ні – кільця завжди купує жених, хе-хе.

– Тепер про спеціальність: ось дивися Лакі, моя перша дружина має декілька спеціалізацій – у нас в корпорації працюють усі, навіть я, хе-хе. Так от про твою подругу: пілот трьох категорій, технік космічних кораблів трьох категорій, трохи ботовод і трохи інженер мобільних верфей, правда, остання фішка у неї нещодавно і без практики, але зверни увагу – все в шостому ранзі, і, побачивши круглі очі блондинки, додав – мені самому тепер страшно з нею спати, ха-ха-ха.

– Щодо перекваліфікації – продовжив наш герой – є дві ідеї: скласти пару моїй першій дружині і вивчити декілька пакетів по верфях, інжинірингу і кораблях Співдружність – це я пожартував, Лакі, не блідній так, знаю, що це надто багато. Є другий варіант: вивчити всього один пакет – «Диспетчер» – будеш першим перспективним диспетчером в нашій корпорації,... у мене далекосяжні плани.

– І у нас довгі руки – смішно спохмурніла Юлі – ми тебе дістанемо, де хочеш. ха-ха-ха.

– До речі, Лакіра – посміявшись, знову звернувся технолог до своєї нової нареченої – тобі потрібна установка яких-небудь імплантів? Учити-то доведеться багато, та і взагалі, може потрібно нейромережу замінити і ще що по дрібницях – моя дружина повинна користуватися найкращим?

– Ох,... як незвичне таке чути: дружина – задумливо відгукнулася дівчина – як все швидко відбувається. Взагалі-то я не упевнена, що варто щось міняти: у мене KI=151, K3=2,05, можливо, якісь імпланти на перспективу?

– Ні, Лаки, так не піде! Нагадай мені свій рахунок, скину тобі грошей на зміну нейромережі і усе інше – сама собі вибери оптимальний варіант заміни, ти адже краще мене розбираєшся в тому, що продає твоя корпорація.

Через пару хвилин блондинка трохи загальмовано читала повідомлення з банку про поповнення рахунку на двадцять мільйонів кредитів – її, поки ще неофіційний чоловік перевів без всяких протоколів і контрактів велику суму грошей, нічого не зажадавши натомість. Дівчина відчула, як її серце наповнюється теплом і радістю від усвідомлення факту, що тепер вона не одна і про неї піклуються близькі їй люди. Благодушний стан трохи обламав цей самий майбутній чоловік:

– Часу не втрачаємо, не спимо і не мріємо – ти зараз ідеш до себе в «ТСБ-нейро» – міняй, заливай, учи і так далі за списком, а завтра ми тебе на зворотній дорозі заберемо, і тоді ж оформимо наші стосунки офіційно. А нам з Юлі потрібно на планету – з сім'єю побачитися.

Лакіра швидко зорієнтувалася в обстановці – раз в цій сімейці шахтаря перша дружина

така просунута, а про чоловіка можна було тільки здогадуватися, що там у нього в голові зараз є, то потрібно і їй відповідати такому рівню. Візит у своє відділення корпорації переслідував дві мети: перше, це звільнення – тут все пройшло швидко. Друге: нова нейромережа, імпланти і усе інше – тут процес трохи затягнувся з очевидних причин. Дівчина прекрасно орієнтувалася в продукції своєї компанії, тому сама склала собі новий «білд», так би мовити, а зараз ще і встигла оформити увесь список за собівартістю, як працівник корпорації: сімейний бюджет потрібно тепер економити, хі-хі. Вийшло не дуже дорого:

1. Заміна нейромережі четвертого покоління на спеціалізовану «Координатор-6е» шостого покоління: нова розробка для цивільного персоналу служб контролю об'ємів. Мережа дозволяла тривалий час знаходитися в синхронізації із стаціонарними ШМ станцій завдяки імплантованому модулю-симбіонту «ІП6-1». Тому нейромережа обійшлася Лакірі всього в один мільйон кредитів – основну суму тут наганяв імплант. «ІП6-1» – балістичний імплант-обчислювач у вільному продажі сам по собі коштував більше мільйона.

2. За три «І100» до свого показника інтелекту виклала ще один мільйон шістсот вісімдесят тисяч кредитів і таким чином, після процедури її «КІ» підскочив до чотирьохсот дев'яноста шести одиниць, що їй дуже сподобалося.

3. Додала розширювач сховища нейромережі «МВ100» – ще триста сорок чотири тисяч з кишені.

4. Загадковий виріб раси сполотів, імплант-нанофабрика «Хелі-Д100», яке по досвіду дівчини ставили дуже рідко. Суть поліпшення полягала в тому, що виріб посилював ті органи розумного, які найчастіше їм використовувалися: пілотам покращувалася нервова система, а наприклад бійцям – скелет і м'язова маса. Хоч інтелект він не збільшував, але дівчина мала деякі неофіційні дані за статистикою застосування «Хелі-Д100», тому, користуючись випадком, не змогла пройти повз цю штучку. Ще пару сотень тисяч поміняли свого хазяїна.

5. Трохи підвисла, вибираючи останній пункт поліпшення своєї нової нейромережі – тут поцікавилася у своєї подружки-дружини, що та собі ставила колись. Була заінтригована її оповіданнями про збільшену чутливість під час сексу – ця тема займала багато місця і часу в планах на майбутнє блондинки. Тому вирішила не відставати від Юлі і теж замовила собі емоційний імплант бриларської розробки: «Ти в мені» – так невибагливо називалася ця штучка, що потягнула на сімсот вісімдесят тисяч кредитів.

Потім пішов список баз, які вимагалось завантажити для повноцінної роботи на посаді диспетчера – це була поєднана спеціальність: контроль об'єму і оператор захисних систем.

Пакет «Контроль об'єму» шостого рангу включав сім баз:

1. Диспетчерські буї і робота з ними.
2. Організація руху в зоряній системі.
3. Аналіз траєкторій, розрахунок векторів руху.
4. Організація контролю зон гіперпереходів.
5. Сенсорні системи диспетчерських станцій.
6. Робота з ретрансляторами Співдружності.
7. Глобомережа і системні інформаційні мережі.

Пакет «Класифікація пустотних об'єктів» шостого рангу включав п'ять баз:

1. Класифікація малих космічних кораблів Співдружності.
2. Класифікація середніх космічних кораблів Співдружності.
3. Класифікація великих космічних кораблів Співдружності.
4. Класифікація диспетчерських станцій.
5. Класифікація орбітальних станцій і споруд орбітальної інфраструктури.

Пакет «Модульне забезпечення диспетчерських станцій» шостого рангу включав п'ять баз:

1. Гарматні пустотні платформи.
2. Ракетні пустотні платформи.
3. Мінні поля і об'єми.
4. Лазерні пустотні платформи.
5. Нестандартні варіанти комплектацій диспетчерських комплексів.

Крім того, до списку увійшло декілька окремих баз:

1. Багатозадачність і розділення свідомості оператора – без рангу.
2. Балістичні розрахунки 6-й ранг.
3. Стаціонарні ШМ 6-й ранг.
4. Тактика бойових дій в порожнечі 6-й ранг.

Разом, за двадцять одну базу Лакіра заплатила три з половиною мільйони кредитів, що разом з усією розтратою потягнуло на дев'ять з половиною мільйонів. Повернулася до себе в житловий модуль і зайнялася своїми зборами: дещо продала, дещо віддала своїм подругам, а деякі речі просто викинула в утилізатор. Зв'язалася з Юлі: вони з Максом були вже на планеті і обіцяли забрати її через дві-три доби, коли куплять корабель і почнуть збиратися назад. А через декілька годин з нею зв'язався її чоловік, поки ще не офіційний, і запропонував переселитися на цей час в їх будинок на планеті, де вони разом заповнять анкету-заявку про брак і відсвяткують подію в крузі сім'ї.

За традицією, спуск на Лайну Макс і Юлі зробили в рейсовому човнику, потім парочка добиралася до будинку пішки – тут було зовсім недалеко, всього хвилин двадцять на своїх двох. Будинок зустрів їх порожнечею і тишею: діти давно були студентами і мешкали за місцем навчання, але, проте, усі системи працювали. Очевидно, брат повинен був сьогодні повернутися назад, тим більше що Юлі повідомила йому, що молода сімейна пара Шнітке зволила відвідати рідну обитель. Поки жінка займалася перевіркою стану будинку, систем і запасів продовольства, її чоловік стурбувався пошуком аналогів їх подружніх кілець – він не збирався відходити від традицій, і також як з Юлі, запропонувати Лакірі стати його дружиною по земних звичаях.

Оскільки напівживі симбіонти на зразок цих ріклі-ро відпадали, то слід було пошукати щось максимально схоже на вигляд. Година роботи з інфомережею планети і технолог знайшов те, що задовольнило його вимоги до зовнішнього вигляду і функціоналу: два кільця зі штучного матеріалу, що зовні нагадував алмаз, але більш пластичний і такий, що добре піддається тепловій обробці. Усередині по усій довжині був упаяний тонкий дріт з ювелірного металу біло-жовтого кольору, додаючи красиві відблиски і внутрішнє світіння кільця на прямому сонячному або штучному освітленні. Виріб не мав ніякої практичної цінності, що було незвично для Співдружності, де будь-який предмет завжди мав другу приховану властивість, так цінованих практичними громадянами – просто красивий ювелірний виріб.

– Те, що потрібно! – оцінив придбання землянин, коли отримав покурку у кур'єра – нічого зайвого, тепер можна і наречену викликати, а то молодий вже увесь знервувався, хе-хе.

Ведений такими міркуваннями, він зв'язався з дівчиною і запропонував їй змінити своє місце проживання. Поки чекали «наречену», встигли поговорити з Кломом і дітьми – домовилися відмітити повернення Макса і створення нової сім'ї через день, коли настануть вихідні. Лакіра прибула у супроводі малого вантажного контейнера – особистих речей у дівчини виявилось багато: дівця була не бідною і на себе витрачалася без роздумів. Ритуал, коли чоловік постав перед нею на одне коліно і запропонував стати його дружиною, її трохи шокував – вона адже чекала невеликої витрати часу на заповнення анкети-заявки майбутнього подружжя. А процес одягання на палець колечка зовсім збив її з пантелику до тих пір, поки вона не почула від чоловіка слова: «Тепер ти моя дружина, Лакі!»

Офіційні процедури зайняли у парочки стільки ж часу, скільки свого часу витратив Макс з Юлі в Хамані, і незабаром усі учасники події отримали зміни у своїх ідентифікаторах? Тепер сімейний осередок Шнітке поповнився ще одним учасником – Лакірою Шнітке. Залишок дня і частину ночі трійця не спала із зрозумілих причин: для Макса такий досвід був першим в його житті, і йому довелося чимало потрудитися, щоб не впасти обличчям у бруд, не осоромитися, а головне, не розчарувати нову дружину. Зрештою, оточений ласкою двох люблячих жінок, він сам себе здивував, коли раз по раз приводив своїх дружин в стан чергового вибуху відчуттів, віддаючи їм свою любов і отримуючи назад її подвоєну порцію.

Стан ковзання на хвилі пристрасті не відпускав нікого з дійових осіб цього свята любові і ласки, а у двох молодих жінок ці відчуття взагалі зашкалювали під впливом їх емоційних імплантів. Якимсь незбагненим чином їх свідомості то з'єднувалися зі свідомістю їх чоловіка, то перепліталися між собою, складаючи в ці моменти один організм, який перебував в стані перманентного оргазму. Але, врешті-решт, сили у землянина виснажилися, і ближче до середини ночі він заснув в обіймах двох красунь, стомлений, але щасливий і розімлілий.

Десь в тихому, просторому кабінеті на планеті, приблизно в той же час.

– ... Так ти говориш, Чин, що цей самий Шнітке чарівним чином воскрес з мертвих, так? Гм.

– Щодо мертвості, то я б не був такий категоричний, швидше за все, застряг десь і валявся в анабіозі деякий час, а потім його знайшли.

– А по хронології вдалося щось встановити – чим мене здивуєш знову?

– Уперше його засікли в просторі конгломерату майже рік тому: з’явився з боку дикого космосу між Хаманом і Дівелі на непізнаному малому кораблі дископодібної конструкції, диспетчер ще тоді...

– Та космос з ним, цим диспетчером, Чин – що вдалося взнати по кораблю, це адже напевно чужа технологія?

– Повністю згоден з вами, директор: в Хамані на питання по ньому відбрехався, пославшись на нас: мовляв, нова експериментальна розробка наших конструкторів, а він тільки випробовує за контрактом.

– Але ж це ж...

– Так-так, абсолютна і зухвала брехня – хаманці теж не дурні, зробили вигляд, що повірили, тим більше що наш підопічний їм там серйозно допоміг з валлінгами – підкинув якісь відомості про їх фортецю. Звідки узяв, ми не знаємо – смугляві відмовляються поширюватися про Шнітке, його вкладі в розгром того літаючого міста зеленоголових коротунів – хлопець там серйозно підняв свій рейтинг, майже друг Хамана офіційно.

– Ого! Ось це новини, давно не було такого руху... продовжуй, що ще вдалося дізнатися?

– Загалом, фортецю валлінгів хаманці розколупали успішно і вдало: наше посольство там відмічає, що активність флоту конгломерату тривала майже три місяці – очевидно, узяли багато цінного добра у коротунів. Наші аналітики прогнозують найближчим часом стрибок технологій у смуглявих – у Тех давно чухалися руки на цих зеленоголових гуманоїдів, враховуючи, скільки часу тривало їх протистояння. Візьму на себе сміливість припустити, що цей Макс свій новий кораблик дископодібної форми узяв саме в тій фортеці коротунів – іншого варіанту не бачу.

– Що ще накопили по фігурантові?

– Пробув в Хамані більше двох місяців, заснував свою корпорацію, там ще є один цікавий момент в її статуті. Цитую: «малі бойові кораблі нестандартних модифікацій... системи штучного інтелекту з розвиненою психоматрицею... важкі носії для малих кораблів».

– Ось навіть як... – глава місцевого відділення СБ задумливо роздивлявся свої руки – не помилюся, якщо припущу, що усі ці сім або скільки там років він пропадав, неважливо – цей тип провів на борту у тих самих «Нишпорок», потім щось ухитрився вкрати у них і втекти на цьому дискольоті. До речі, як цей кораблик визначається нашими системами?

– Ідентифікатор видає стандартний набір інформації: кур’єр серії «Флоу-м», корпорація «М.Ш.Тех», Лайна, ТС Брилар – конструкція і характеристики нам недоступні. Єдине, що є,

це непрямі спостереження: нестандартний спосіб входу і виходу в гіперпростір, незрозумілий спосіб пересування, обшивка не пропускає скануюче випромінювання контрольних служб, ну і так,... по дрібницях.

– Дедалі цікавіше. Продовжу свою думку: ось цей самий «Флоу-м» він напевно викрав у коротунів – потрібно поговорити з нашим громадянином, запропонувати йому щось унікальне в обмін на його дисколіт.

– Сильно сумніваюся в успіху, директор – такі пропозиції йому вже робили – категорична відмова, навіть хаманці це підтвердили. Не помилюся, якщо цей кур'єр до валлінгів має посереднє відношення, і це взагалі невідомо чия технологія, що випадково потрапила до зеленоголових.

– Гаразд, з корабликом розберемося при особистій зустрічі, що ще нарили цікавого?

– Далі починається найцікавіше: доки чекав прибуття своєї подруги, зараз вже законної дружини,... до речі, сьогодні узаконив собі ще одну цукерочку в дружини – ви б бачили шеф цих двох красунь одночасно, які фігури, я як це усе...

– Ну досить, Чин, ти мене не перестаєш дивувати,... що, красивих жінок навколо тебе мало, чи що, ти ніби не ображений їх увагою?

– Мдя... Кхе... так от: пам'ятаєте ту давню історію з картелем в системі Фопрасс, це коли вони хотіли нашого героя дожати, але випустили з уваги. Можливо, саме ця гонитва і послужила причиною такої довгої відсутності Шнітке в населених системах у той час. У результаті, через сім років невідомості цей тип організовує полювання на членів цього картелю: близько двох тисяч контрактів на усунення, ліквідацію, відбір власності, знищення підприємств, що належать цій організації. Все через філію хаманської напіввійськової контори у Фопрассі – як результат, за декілька тижнів картель втратив усе майно, якщо не рахувати пари десятків кораблів, які нікому тепер обслуговувати і платити зарплату екіпажам, оскільки активів більше немає. І як апофеоз – усунення керівництва організації в її штаб-квартирі. Виконавців не вдалося ідентифікувати, а сам Шнітке в цей час був поза системою Фопрасс – це підтверджує транспортний контроль системи.

– Це більше схоже на особисту помсту, ніж на стандартний пошук озброєного консенсусу – помітив шеф контори – грошей витрачено багато, а видимому прибутку ніякого. Сім років чекав моменту і вирішив все за місяць... цікаво, чим його так розсердив тоді картель, хоча, якщо подумати...

– Так-так, тоді стає ясно, шеф, що ці сім років він провів зовсім некомфортно і вирішив звести рахунки з тими, хто в цьому винен,... а щодо прибутку, я б не був такий категоричний: наш громадянин не відрізняється відсутністю меркантильності і практичності. Думаю, він і в цьому сум'ятті знайшов спосіб заробити – навряд чи картель

був бідним підприємством. Але це ще не усе, директор – далі історія ще більш цікава.

– Та ну, здивуй мене ще раз, Чин – до цього моменту все і так виглядало цікаво.

– Після усіх цих розбірок фігурант збирає команду: різношерста компанія, скажу вам: дружина – це і так зрозуміло. Потім невелика група найманців – за непрямыми даними, ті ж вісім років тому вони з нашим типом організували напад на технологічну станцію «Зальт-П» в сусідній системі – узяли тоді невеликий, але смачний шматок і пропали десь в директораті – ось тоді ми його і втратили. Так от, найманці прибули всі поголовно з дружинами або подругами, неначе кудись надовго вирушали жити. Потім ще якісь люди технічного напрямку, але теж з жінками – тут не вдалося дізнатися точно хто, навіщо і чому – наші колеги з Хамана чомусь стали небагатослівними, коли розмова торкнулася Шнітке і його корпорації.

– Гм, все цікавіше, так-так. А навіщо йому, ... тобто, куди йому усі ці люди – не в кур'єр же?

– Я вам ще найголовніше не сказав – наш клієнт придбав у смуглошкірих два об'єкти, один іншого цікавіше. Важкий носій шостого покоління, швидше, прототип сьомого – щось середнє між лінкором і носієм, у базах відсутній, тільки маркування «Треммо-ШН6-100к» – більше інформації немає, а хаманці, як я вже говорив, різко втрачають інтерес до бесіди, коли їх запитують про нашого підопічного.

– А по дипломатичних каналах пробували щось дізнатися про нього, що там такого секретного?

– Пробували: нашому консулові м'яко натякнули, що відношення громадянина Макса Шнітке і конгломерату Хаман торкаються тільки самого Шнітке і самого конгломерату. Тому продовжу: другий об'єкт ще цікавіший за перший: мобільна верф повного циклу «Жукрез-А6» – ремонт, обслуговування і найголовніше: складання з нуля будь-яких типів кораблів по шосте покоління включно, навіть пару моделей сьомого. У вільному продажі відсутня навіть у самих хаманців, але цьому Шнітке її продали без питань – це ще один дивний факт в усій цій історії. До того ж верф йде з повним набором сертифікатів і ліцензій – ось так!

– Тааак... виходить, що він цілком легально може збирати і продавати будь-які кораблі в приватні руки, обходячи обмеження на продаж спеціалізованих кораблів цивільним особам і корпораціям. Хоча, нумо нагадай мені, що там було в статуті цієї корпорації такого?

– Малі бойові кораблі нестандартних модифікацій, ... системи штучного інтелекту з розвиненою психоматрицею, ... важкі носії для малих кораблів.

– Ось воно значить як: «нестандартні модифікації, розвинені ШІ» – не бути мені директором, якщо це воскреслий нізвідки Шнітке не володіє ексклюзивною технологією

виробництва чогось древнього і унікального,... до речі, де зараз ці дві одиниці його корпорації, і де він сам?

– По носію і верфі ніяких даних – півроку тому пішли в стрибок з Форпасса і відтоді ні на одному ретрансляторі не засвітилися. Швидше за все, у цього типу є план і місце, де цей план буде реалізований: тут можна тільки здогадуватися і тикати пальцем в небо. А сам технолог з двома своїми красунями... кхе... зараз у будинку на планеті – збираються усією сім'єю святкувати повернення і трибічний брак.

– Чин, вирушай до нього з ранку – потрібно спробувати дізнатися все про кораблик цього, як його... «Флоу-м», спробувати з'ясувати плани цього Макса – навіщо йому верф, що він збирається робити з нею, і взагалі, спробуй його завербувати.

– При усій моїй повазі директор, думаю, нам йому нічого запропонувати – свого часу, коли він тільки прибув до нас збіглим разом з Гармора, майже диким, ми змогли його переконати в співпраці. А тепер... маловірогідно...

– А ти спробуй, спробуй – може, йому щось потрібно таке, чого немає у вільному продажі, а у нас є?

– Директор, ви ж знаєте політику Торгового Союзу – цивільним продають тільки деякі моделі шостого покоління, а усе інше стоїть в резерві держави. Він же і полетів в Хаман вісім років тому тільки тому, що отримав відмову в службі консервації дванадцятого флоту.

– Чин, постарайся, я тебе прошу – стомлено сказав глава СБ планети – заради нових технологій можна і на правила наплювати: тут же і дурневі зрозуміло, що у нього в голові щось забійне зберігається.

Уранці, поки його дружини мирно сопіли з боків, Макса відвідали ті ж два агенти, які приймали у нього медичне устаткування Де'галір в його перший приліт в Торговий Союз. Перший виклик незнайомого абонента чоловік відхилив – дуже рано лізуть поговорити всякі незнайомі люди, а бажання говорити доки немає. Але абонент виявився наполегливим і прислав повідомлення зі своїм ідентифікатором: ім'я Чин землянинові нічого не говорило, але служба і посада цього типу підняла його з ліжка і погнала до вхідних дверей будинку, де його чекали.

– Здрастуй Макс – звернулася до нашого героя смутно знайома людина – бачу, що не упізнав – згадай своє перше прибуття в Лайну, обмін медичного устаткування Де'галір на «Фортер» – як?

– Тепер згадав – зморщився фахівець зі збагачення руди – і чим зобов'язаний в таку

ранню годину таким шановним агентам? Мені і в ліжку з дружинами було непогано – переходить відразу до суті питання без передмов – технолог запросив двох служивих у будинок, щоб не говорити на порозі у усіх на видноті.

Подальша розмова не надихнула землянина: держава хотіла знати про нього практично все. Де був усі вісім років, що за непізнаний кораблик у нього стоїть на парковці шахтарської станції, які плани на верф, що за прототип йому продали хаманці, які дані він передав їм на валлінгів і ще декілька схожих по сенсу питань.

– Апетити у вас, шановні, ростуть непомірними темпами – посміхнувся Макс – з усього того, що вам хочеться знати, можу відповісти тільки на питання по кораблю серії «Флоу-м» – брехати не буду, це дійсно судно спорудження імперії Де'галір. Шість тисяч років ідеальної консервації, призначення – кур'єр, і відразу хочу помітити, бачачи ваше вираження очей, що міняти, продавати і так далі його не буду, оскільки в цьому немає ніякого сенсу. Корабель підкоряється псіоніку, який зміг його активувати – тобто мені, якщо хто не зрозумів. Бортовий мозок відрізняється високою відданістю до хазяїна, що закріплено на рівні генної прив'язки, тому окрім мене їм не зможе ніхто скористатися. Майже усім там управляє бортовий розум, пілот там тільки віддає накази, технології виробництва не знаю, ніяких даних по ньому у мене немає – тут допомогти нічим не зможу. Але якщо хочете, то коли буду на орбіті, готовий пустити всередину ваших фахівців – нехай ознайомляться. Правда відразу попереджаю, сам розумник дуже своєрідна особа, сторонніх не любить і шанси у ваших дослідників будуть украй малі. Що стосується усіх інших питань про мое минуле життя, моїх планах на майбутнє і тому подібного інтересу до моєї персони, то тут все просто: комерційна таємниця і особисте життя.

– Яюсь непатріотично, шановний пан Шнітке – несхвально помітив другий агент, імені якого Макс не знав – ви хаманцям передали важливі відомості по фортеці валлінгів, а своїй державі нічого не хочете запропонувати рівноцінного.

– Ааа... ви про схему енергосистеми? – посміхнувся землянин – ловіть пакет, думаю користі від нього ніякого, оскільки сумніваюся, що на усіх фортецях вони ідентичні, хоча... така вірогідність дуже висока, якщо трохи подумати. А з приводу співпраці з Бриларом, то можу сказати, що як відповідальний громадянин Торгового Союзу, я передам деякі відомості своїй державі через декілька років, одночасно з передачею цих же даних ще декільком державам Співдружності. Більше поки мені нічого сказати, вибачте, і з приводу технологій валлінгів: хаманці його розколупали без мене, і те, що тепер у них є матеріал для технологічного ривка – це їх нагорода за десятиліття протистояння з цими коротунами – тут адже ці витрішкуваті пуголовки не з'являються, як мені відомо.

– Тобто Макс, ви стверджуєте, що маєте технології, які використовуєте у своїх цілях, а уся Співдружність чекатиме, коли одноосібний їх володар вирішить ними поділитися?

– Я б не став називати це технологіями – доки це знання, і найближчими роками я їх

освоюватиму, щоб перетворити ці знання в технології, які потім передам людству. Не всім і не безкоштовно, природно – на момент передачі я визначуся з ціною – моя корпорація створюватиме, і продаватиме ексклюзивні товари, які у свою чергу будуть доступні не усім. Ось власне і все – через добу чекаю ваших фахівців на станції, якщо вас ще на той час цікавитиме мій кур'єр. А тепер попрошу вас покинути наш будинок – у нас сьогодні сімейне свято, а ви не входите до числа наших родичів і вносите елемент незадоволення в емоції моїх жінок, хе-хе. Прошу не ображатися, агенти – мені цікавіше з ними, ніж з вами – а-ха-ха-ха!

Весь день був присвячений святу: приїхав Клом зі своїми вцілілими вісім років тому товаришами по службі – всі зі своїми подружками, у тому числі і сам братик – чарівна шатенка добре виглядала поряд із здоров'яком Кронлі старшим. Під'їхали і їх прийомні діти: курсант Герт в строгому костюмі академії ВКС Брилара і його сестра Елія, одягнена по-цивільному просто і строкато – їй форма одягу не вказана. Ближче до вечора, коли усі наїлися, напилися і нагулялися, компанія повільно розсмокталася – у будинку залишилися тільки дві молоді жінки, їх чоловік і брат зі своєю подругою. Діти вже вели цілком самостійне життя, тому, тепло попрощавшись з батьком, відбули у своїх справах. Макс не наполягав і не нав'язував ім своє суспільство – поруч залишилися ті, хто знав його майже з самого прибуття в цей світ.

З ранку вирішили злітати на їх з Юлі дике місце з валунами: показати Лакірі відлюдний куточок природи з особливою атмосферою і обстановкою навкруги. Тут намітилися проблеми з транспортом: їх двомісний «Індо-52» активно використовувався Кломом, у дітей були свої флайери, а купувати заради однієї поїздки ще один агрегат було безглуздо – невідомо, коли вони зможуть ім скористатися наступного разу. Тому орендували на добу звичайний чотиримісний апаратик і відправилися купатися, загорати і любити один одного. Тут все було також, як і вісім років тому – що таке вісім років для планети – менше миті! Аура цього дикого і в той же час чарівного місця знову обплела своїми чарами людей і особливо Макса – він знову став невтомний, ніжний і надмірно активний, опановуючи своїми жінками у черговий раз, доводячи їх по черзі до екстазу. Поеднання гарячого ложа, шуму прибою і морської піни на губах оп'яняло трійцю, і вони майже цілий день провели тут наодинці один з одним і незайманою дикою красою природи, поки не закінчилися сили.

Додому поверталися мовчки: жінки втомилися і спали у своїх кріслах, флайер летів на автоматі, а наш герой вивчав пропозиції торгових майданчиків Лайни. Проаналізувавши будову кораблів великого типу шостого і п'ятого поколінь, він дійшов висновку, що каркасна схема майже не змінилася, і якщо є можливість, то краще брати п'яте покоління – воно дешевше, адже усі модулі все одно будуть перероблені Колонією, та і наявність бортової ескадрильї не обов'язкова, в принципі. Як і слід було чекати, п'яте покоління продавалося в стані вживаного: важкі носії за ціною від чотирьохсот мільйонів до чотирьохсот шістдесяти, залежно від кількості і стану бортової москітної групи, в основному. Знос самого корпусу був приблизно в одних межах: від 20 до 38 % від початкового стану.

Шостого покоління теж було відносно мало, як не нових, так і абсолютно нових: тут ціни були вже не такі приємні і розпочиналися з восьмисот дев'яноста п'яти мільйонів і вище, поки гаманця вистачить. Лінкорів у продажу не було, ситуація з важкими носіями теж була не особливо радісна – він знайшов всього три одиниці такої техніки. Проглянувши все три, дійшов висновку, що переплачувати чотириста мільйонів за москітну групу, яка піде на ресурси, немає сенсу, і зупинився на варіанті корабля п'ятого покоління з некомплектною бортовою ескадрильєю: з двохсот одиниць в наявності було тільки сто вісім КВП, три абордажні боти і один розвідник. Продавець – якийсь найманий загін, виставив цінник в чотириста двадцять вісім мільйонів за корабель з ресурсом в 69 % – Макс вирішив зарезервувати товар і вислав продавцеві побажання видалено ознайомитися із станом корабля. Вже через п'ятнадцять хвилин він отримав на нейромережу звіт ШМ корабля і став уважно його переглядати – за цим зайняттям його застало прибуття орендованого флайера додому. Довелося розбудити своїх дружин і переміститися з ними всередину – ніяких постільних розваг на сьогодні більше не планувалися – до моменту прильоту чоловіка теж стало хилити в сон, що він і зробив, залишивши звіт до завтра, провалившись в обійми Морфея.

На наступний ранок трійця відправилася на орбіту оглядати «відкладений товар» – виставлений на продаж носій серії «Вілот-5.210Б» був виробом вітчизняних конструкторів майже столітньої давності, і нині висів на далекій орбіті, де платити за стоянку не було необхідності. Оглядали кандидата на купівлю з борту кур'ера, природно – як виявилось, ліжко в каюті кораблика могло умістити і трьох людей, тільки дуже щільно. Лакіра взагалі віднеслася до кур'ера прохолодно – технікою ніколи не цікавилася і не розбиралася в ній – для неї «Флоу-м» був просто маленьким круглим сімейним кораблем.

– Слабке озброєння: всього дві тунельні гармати середнього калібру – коментував вголос для своїх дружин звіт ШМ корабля наш герой – хоча тих же турелей наставили порядно, майже чотири сотні, потрібно спробувати торгуватися. Корабель майже столітньої давності, багато що серйозне застаріло за цей час. Але для наших цілей підходить. О! До речі, Лакіра – там є повноцінний медичний сектор на дванадцять капсул – полізеш вчитися відразу ж, як отримаємо на нього коди активації, потрібно освоювати нову спеціальність, хе-хе.

Короткі переговори з продавцем на борту «Вілота» принесли корпорації «М.Ш.Тех» нове майно з невеликою знижкою в три мільйони кредитів, а потім старі хазяї покинули борт носія, обмінявшись з його новими власниками кодами доступу і активації іскина корабля. Лакиру відразу ж уклали в капсулу на перший сеанс розгону: прокинеться вона вже через десять днів в стрибку – сам «Вілот-5.210Б» міг стрибати на вісім систем максимально, що означало два переходи до кінцевої точки маршруту: перший на вісім, а другий на чотири системи. Поки Юлі освоювалася в рубці на місці пілота, оскільки окрім їх двох ніхто більше не міг пілотувати цей корабель, та і більше тут нікого не було, хе-хе. Її партнер в цей час заглибився у вивчення місцевого ринку: вимагалось ще купити десяток шахтарських кораблів п'ятого покоління і збагачувальну фабрику або аналогічний мобільний комплекс

обробки сумішей.

Купувати шахтарську матку технолог передумав – пілотів все одно у нього більше не було, а крім того, такий корабель був не потрібний, оскільки уся сировина була у базовій системі розташування верфі. А злітати в сусідню, де ще був торувал, можна було і на будь-якому великому кораблі, хоч наприклад, на своєму лінкорі – забрати ті залишки цілком можна і в його трюмах за один рейс. Тому стурбувався спочатку пошуком малих шахтарських копачів: десять однотипних «Конн-5.2Д» викупив у однієї розвалені шахтарської корпорації – та розпродавала своє майно усім підряд. Заплатив всього двісті сімдесят тисяч за кожен кораблик зі зносом 36 % – цілком осудна ціна. З мобільною фабрикою не зрослося: навіть в складеному виді найпростіша не влізла на палуби і трюми носія, тому знайшов інше рішення.

Виторгував у тієї ж шахтарської корпорації, що прогоріла, бортовий збагачувальний комплекс «Поток-Р5с» – конструкція розбиралася і збиралася в сім окремих модулів по півмільйона кубометрів кожен, а такий об'єм цілком стерпно розміщувався в трюмах і напівпорожніх льотних палубах носія. Фахівець планував розгорнути модулі комплексу на просторовій рамі верфі – місця там було, звичайно впритул, але було.

Потім відзначилася місцева СБ – на борт «Вілота» прилетіла ціла команда фахівців на чолі з відомими вже агентами, всього сім чоловік, які бродили, чіпали, намагалися чимось просвітити нутроці кур'єра більше двох годин. Макс не перешкоджав дослідникам – він сам погано розбирався в деяких системах кур'єра, незважаючи на вивчені практичні бази – без теоретичних основ пілот міг тільки літати і дещо ремонтувати. Бригада з СБ намагалася навіть поспілкуватися з Аресом, але безуспішно – розумна особа на прохання хазяїна зображувала невдоволеного чужою присутністю на своєму борту замкнутого ШМ. Загалом, компанія йшла явно засмученою – очевидно, результати польових досліджень були провальними. Хазяїн корабля наостанок тільки театральні розвів руки ім услід – мовляв, вибачте, це усе рохумник – він дуже злий від народження і нелюдимий із сторонніми, а зі мною дотримується нейтралітету, що тут поробиш – за шість тисяч років самотності озвірів.

Усі завантаження, закупівлі зайняли увесь день, що залишився, і частину ночі – вирішено було добити вільні об'єми носія органічною сировиною, силікатами, пластиками і усіма іншими інгредієнтами для роботи Колонії. В результаті, через вісімнадцять годин після купівлі «Вілота», він став розганятися для свого першого стрибка. Доки застарілий на сотню років носій набирив прискорення (а це більше доби для виробу п'ятого покоління такого розміру), Макс розмістив в місцевій інфомережі оголошення про найм на роботу в дикому космосі псіоніків, бажано пілотів на умовах індивідуальних контрактів і на термін не менше трьох років. Усі пропозиції від претендентів пропонувалося залишати на поштовій скриньці технолога, а приблизний час першої співбесіди вказав через три місяці.

Орієнтовно через такий час він збирався знову повернутися сюди за новими кораблями-носіями – в такий термін Мартуся визначила відрізок, упродовж якого вона

зможе переробити основу до повноцінного носія проекту «ШІ Колонія». Звичайно, надії на те, що знайдеться що багато бажають з числа обдарованих людей відправитися невідомо куди, було мало, але, як говоритися – а раптом?

А коли «Вілот» вже закінчував свій довгий розгін, в тихому просторому кабінеті глави СБ планети Лайна знову зібралася невелика компанія з трьох чоловік, що обговорювала останні новини.

– Розповідайте, що вдалося взнати? – почав бесіду хазяїн тихого кабінету.

– Та, за великим рахунком, майже нічого – знизав плечима другий агент – минуле відмовляється обговорювати, майбутнє теж, сказав, що його плани – це комерційна таємниця, на якій він збирається конкретно заробити. Підтвердилося наше припущення про походження цього кур'єра – виріб Де'галір, і судячи із зовнішнього вигляду і непрямих натяків Шнітке, воно у повному порядку.

– А як щодо...? – значущо потер пальцями хазяїн приміщення.

– Категорично відмовляється продавати, міняти і так далі, упираючи на те, що сам кораблик прив'язаний до нього по ДНК, і підкоряється псіоніку, що провів його активацію. Таким чином, як він стверджує, ця цінна річ абсолютно даремна для усіх інших.

– Він ще і псіонік, виявляється, а я дізнаюся про це тільки зараз! – скося подивився шеф на агента Чина, який при цьому спробував зробити вигляд, що він тут випадково опинився і ніякого відношення до СБ не має.

Глава 2

– Спеціалізація, рівень – що відомо? – продовжував насідати на своїх підлеглих директор, але ті відповісти нічого не могли, оскільки такі дані можна отримати або безпосередньо від самого псіоніка по добрій волі, або оцінити з боку під час застосування ім своїх здібностей.

– Зрозуміло – постукав пальцями по столу головна людина в кабінеті – тут теж нічого, ... погано-погано. Що ще можете розповісти мені?

– Гм... з приводу інциденту з валлінгами біля системи Фопрасс – відмовляється від своєї активної участі в епізоді, стверджуючи, що тільки передав хаманцям схему енергосистеми фортеці. Якийсь клан «Нишпорок» – і звідки назву-то взяв? О! Трохи не забув, прийміть пакет, шеф – це той самий план енергосистеми коротунів.

– Гм... цікаво – після недовгого мовчання вимовив шеф – і що ви думаєте з приводу усієї тієї «неучасті» в розгромі фортеці витрішкуватих?

– Однозначно бреше – вважаю, що брав найактивнішу участь у бійці, і усі ці сім років провів у цих зеленошкірих в полоні – звідси і кораблик цей і план енергосистеми. Явно весь цей час знаходився у них в якості, як мінімум, об'єкту досліджень, а при слушній нагоді втік, щось зіпсувавши, або зламавши – не в гостях же там був увесь цей проміжок часу, ха-ха-ха – начал було сміятися агент, але злісний погляд шефа убив сміх у зародку.

– Підтримую напарника – вліз у бесіду другий агент – за сім років вивчив їх мову, можливо,... ні, визначено точно ще і мову Де'галір, раз зміг розібратися в цьому кур'єрові. Напевно ще щось прихопив у коротунів цінне, як компенсацію, так би мовити, коли драпав звідти – інакше, навіщо йому верф повного циклу в нічийному просторі?

– До того ж, шеф – уклінився Чин – він однозначно натякнув, що через пару років передасть свої секрети Співдружності – тут щось з'ясувати не вдалося, на жаль.

– Не передасть, а продасть – поправив Чина його колега – ніби як на той час він зможе визначитися з ціною.

– Значить, я був правий і це щось, найімовірніше, навіть цінніше за технології цих валлінгів – за нашими відомостями він до моменту розгрому і захоплення фортеці вже був в стрибку, і не став брати участь в розпилюванні цього трофея. Так що там далі, давайте, не тягніть – мені що, допитувати вас, чи що?

– Далі трохи дивно, директор: купив старий носій п'ятого покоління з некомплектом на борту, якийсь збагачувальний модуль, парочку шахтарських кораблів, завантажився різною сировиною і відлетів до себе, невідомо куди. А!.. Ось ще один цікавий момент: помістив в інфомережі оголошення про прийом на роботу псіоніків, причому обумовлює, що бажано з пілотськими навичками. Ось тепер все!

– Приводний маяк на це старе корито здогадалися хоч поставити, а, бійці невидимого фронту?

– Поставити-то поставили, шеф, але ви адже в курсі, що користь від нього тільки у тому випадку, якщо в системі є ретранслятор,... а так, це просто даремне прилипало на корпусі – чіпляй, не чіпляй...

– Зрозуміло, тут теж безвихідь. О! До речі, його оголошення про найм псіоніків – це наш шанс, займіться цим питанням – щоб через пару місяців, як в цьому оголошенні, ви знайшли пару-трійку відставних і не дуже військових з псіонічними схильностями. Зрозуміло, що таких ентузіастів знайдеться мало, хто спалахне ідеєю відлетіти невідомо

куди на декілька років, але я чув, що серед тих, хто усе життя пропрацював в космосі, є такі, хто не можуть нормально спати на планеті – натяк зрозумілий?

– Тут все складно, директор – самі знаєте, такі люди без роботи не сидять, та і зарплата у них...

– Ваша справа знайти, а питання оплати праці нехай вирішує з ними сам Шнітке – коротше, у нас повинно бути через три місяці те, що йому потрібно – і це ваше головне завдання на ці три місяці. Все, працюйте.

– Дві хвилини до виходу в точці призначення – повідомив ШМ «Вілота» на сорокову добу подорожі через дванадцять номерних систем убик Гармора.

Зараз в рубці знаходяться усі троє мандрівників: глава корпорації «М.Ш.Тех» Макс, його перша дружина Юлі, що займала зараз ложемент пілота і Лакіра – дівчина половину шляху провела в капсулі під розгоном, освоюючи шостий ранг професії «диспетчер-оператор захисних систем». Перші три бази вже уляглися в її голові, і сьогодні-завтра знову уляжуться на чергові десять діб цієї процедури, але вже на борту верфі – цей носій йде на перебудову. Так подумав глава корпорації – свій «Треммо» він вирішив пустити на модернізацію другим, оскільки лінкор доки був єдиною повноцінною бойовою одиницею корпорації. На носії хоч і була сотня КВП п'ятого покоління, але пілотів було значно менше, можна сказати, що катастрофічно мало.

Сама Лакіра зовні була абсолютно спокійною і байдужою, хоча усередині трохи хвилювалася – все, що відбувалося в її житті за останній місяць, різко відрізнялося від усього її минулого життя, а на великому космічному кораблі дівчина взагалі була уперше, та і за великим рахунком, далі за орбіту своєї Лайни вона не літала ніколи.

– Система 02-СБ-133к, штатний вихід із стрибка... реєструю опромінення обшивки, проводжу сканування у відповідь – розговорився бортовий розумник носія – технолог не давав йому імені, оскільки у світлі майбутніх переробок це не мало ніякого сенсу.

– О! Нарешті. повернення блудного сина – вийшла на зв'язок Мартуся – а де подарунки, квіти,... стоп, квіти не потрібно, я їх не люблю – я люблю кредитами. Що там з нашими фінансами, шеф, все нормально?

– Кхе... і тобі привіт, Мартуся – Колонія знову здивувала технолога своїм вільним стилем спілкування – з фінансами поки все нормально, ще на пару місяців тобі вистачить, а потім думатимемо, де ще узяти. До речі про подарунки – ось це диво під назвою «Вілот» – твій перший об'єкт для роботи, лінкор доки притримуємо. Зараз дізнаюся як справи у моїх підопічних і активуватимемо другу Колонію – так, швидше за все, справа піде швидше,... а

що там з верф'ю – як проходить процес модернізації до потрібних стандартів?

– Докладаю, шеф: до закінчення процесу тридцять п'ять годин... приблизно... ідуть точні роботи, налаштування, юстирування там всякі, і так, по дрібницях – всяка фігня... можеш розслабити булки малюк – у мене все під контролем.

Ззаду Макс почув незрозумілий звук і обернувся: Лакіра із здивованим обличчям дивилася на голопанель, де літав дроїд, розмахуючи маніпулятором, і показуючи на нього рукою, намагалася щось сказати чоловікові.

– ... Макс, э... я не зрозуміла, ти розмовляєш з дроїдом? Я звичайно поки від техніки далека, але мені здається, що дроїдів, що говорять, немає... чи є?

– А, вибач, забув тобі розповісти, думав, що Юлі тобі все розповість: це наша найголовніша таємниця – штучний інтелект Колонія, дітище інженерів і учених імперії Де'галір, а дроїд просто один з її підзвітних пристроїв.

– О, Макс, ти узяв собі нову подругу, до пари, так би мовити, гм... непогано-непогано, схвалюю, хороша кобилка в наше стійло, мдя – відгукнувся дроїд – смак у тебе є, безперечно є. Все, мені пора справою займатися, а то відволікають тут всякі...

– Максик, а що таке кобилка? – донеслося з ложементу, де лежала Юлі – у мене якісь неясні асоціації виникають в мозку, а з динаміків в стелі рубки донісся приглушений сміх.

– До речі, Лакі, приймай пакет – ці бази розучиш першими, а свої профільні відразу після них – землянин скинув дівчині повний пакет баз Де'галір, такий самий, як і пару місяців назад передав Юлі.

Потім поспілкувався з Круном і Нешем – в системі все тихо і спокійно, ніхто не прилітав, персонал вивчив бази по своїх нових спеціальностях, а сам інженер пакет по Колонії і носію – можна було починати перший корабель. Процес постановки «Вілота» в кліть верфі розтягнувся на декілька годин – тут позначалася величезна маса спокою гіганта і його габарити: судно п'ятого покоління було в довжину два кілометри і сорок шість метрів, і біля одного кілометра завширшки і глибину (висоту). Також дуже сильно давали про себе знати обмежені можливості для маневрування – стапель мав висоту і ширину всього по два кілометри, а для таких маневрів цього було замало, але Юлі успішно впоралася із завданням. Через деякий час технолог вирішив викликати на «Вілот» Соню і провести з нею остаточну бесіду і потім доручити їй активацію другого зародка Колонії. Пам'ятаючи по своєму досвіду усі неприємні моменти активації, занесли в рубку трохи різної сировини – інтелект, як прокинеться, буде голодний і швидше за все, розчинить в собі одяг псіоніка.

– Соня, зараз твій вихід – сьогодні відчуй себе мамою квазіживої розумної істоти, віднесися до нього, як до своєї дитини, або, можливо, сестри або брата – ти сама відчуєш до кого

ближче розум цього створіння. Буде трохи боляче, а може бути і дуже боляче – не лякайся, це тимчасово і недовго, потягнися до нього подумки, як ти іноді вселяєш іншим свої ідеї – поклич його до себе. Ми тебе залишимо одну – так замислювалося спочатку творцями: один псіонік – одна Колонія. Можливо, у тебе все відрізнятиметься від того, як було у мене. порозумійся з тим, що ти пробудиш до життя – спочатку воно сприймає тебе, як наставника, батька, можливо, як матір – знайди свій шлях до його розуму. Головне, не бійся – ми будемо на прямій лінії з тобою – додав технолог, помітивши, що дівчина трохи зблідла, озираючись кругом і з побоюванням поглядаючи на контейнер.

– А як воно хоч виглядає? До чого мені бути готовою? – нервово озираючись, запитала вона у шефа корпорації.

– Нанофабрика у вигляді темної густої маси, як желе чорного кольору – воно тебе не скривдить, може трохи позлитися за те, що його довго тримали наодинці – знайди потрібні слова і думки – воно легко залізло мені в голову. Все, почекай, поки ми покинемо борт корабля і роби все так, як я тобі говорив. Якщо запитуватиме про сам корабель, то скажеш, що це основа для її носія.

ШМ «Вілота» дав канал телеметрії з рубки на кур'єр і верф – там уся корпорація спостерігала за процесом, причому Максу довелося підбадьорювати молодого псіоніка – та трохи гальмувала. Процес пройшов майже один в один, як з його випадком: Соня трохи занервувала, коли її стала обвивати чорна субстанція, але технолог був на зв'язку і заспокоїв її, сказавши, що так і має бути – а потім дівчина коротко скрикнула і повалилася на контейнер без свідомості. Далі нічого цікавого не було: нанофабрика-зародок знайшла заготовлені для неї припаси і стала швидко збільшуватися в об'ємах, попутно розповзаючись по комунікаційних каналах носія і п'ятірці ШМ п'ятого покоління в рубці. Дівчина-псіонік прийшла в себе через півгодини приблизно, очевидний цей час їй було потрібен для відновлення свого резерву псі – в порівнянні з Максом її резерв був набагато меншим.

Залишивши молоду наставницю налагоджувати взаємовідносини зі своєю штучною особистістю, парочка відбула на верф. Слід було зайнятися збагачувальним комплексом і шахтарськими кораблями: ці операції вони планували виконати самі, команді Неша і так вистачало роботи на верфі. З ходу вирішити це питання не вдалося: за час їх відсутності в системі Мартуся серйозно перебудувала каркас і робочі модулі верфі: окрім зміни габаритів, помінялася внутрішня начинка кожного з них і додалися декілька нових. Пояснення псевдоживої особи не додали знань в головах техніків і інженера: теоретична підоснова була відсутня, а саме древнє створення не могло тут нічим допомогти – провести ментосканування і створити пакет баз по новому устаткуванню тут не виходило ніяк. Але Неш був оптимістичніший, ніж інші:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/sergiy-zalevskiy/colonizator/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.